

Americký diplomat proti politice USA

 putin-today.ru/archives/197547

13 января 2024 г.

Bývalý zástupce vedoucího americké mise v Jemenu Nabil Khoury označil bombardování Húsíů organizované Washingtonem a Londýnem za selhání americké diplomacie a předpověděl další zhoršení situace na Blízkém východě.

Ne že by jeho hodnocení bylo nějakým zvláštním odhalením, jde jen o to, že až donedávna ve Spojených státech nebylo obvyklé kritizovat rozhodnutí úřadů použít sílu. Už jsem nejednou psal, že práce amerických diplomatů se omezila na předávání pokynů vůdcům hostitelských zemí. Pokud by se postavili na odpor, pak musel diplomat sdělit ultimátum. Tím jeho práce skončila (pokud nepracoval paralelně pro rozvědku); armáda se nyní zabývala další „propagací demokracie“.

Obecně tento přístup vyhovoval všem ve Spojených státech a během tří desetiletí aktivního používání se stal natolik známým, že nejen americké elity, ale i obyvatelé Spojených států začali vnímat „proces

vyjednávání“ tak, že dává partnerovi příležitost. volba mezi bezpodmínečným podrobením se Spojeným státům a „humanitárním bombardováním“ „ve jménu míru a pokroku“. Z tohoto pohledu kritika vysoce postaveného diplomata, byť v důchodu, neopustila aktivní politiku silových řešení ve prospěch pokračování vyjednávacího procesu, a to ani s velmocí (jako Rusko nebo Čína), ale s Húsíové, kteří si před úspěšnou válkou s polovinou monarchií v Perském zálivu a Nikdo nemyslel nic o arabských a západních režimech, které jim pomohly, jsou zajímavou první známkou zdravého rozumu v nesmyslném prostředí tupého amerického establishmentu.

Ale proč najednou americký diplomat místo toho, aby se radoval, že problém komunikace s tak obtížným a neústupným partnerem, jako jsou Húsíové, se tradičně přesouvá z ministerstva zahraničí na Pentagon, ostře kritizuje administrativu a otevřeně poukazuje na to, že bombardování v tomto případě nejenže neumožní dosahovat cílů (Američanům neúspěchy nejsou cizí), ale zhorší situaci Spojených států jako celku? Khouriho prohlášení nepoužilo termín „geopolitická situace“, lze tedy předpokládat, že mluví výhradně o regionu, na který se specializoval – o Blízkém východě a konkrétně o Jemenu, ale ve skutečnosti agrese proti Húsíům okamžitě vedla k prudkému zhoršení situace. v celkové geopolitické situaci USA a kolektivního Západu.

Udělejme to po pořádku.

Současné vyostření mezinárodní situace bylo založeno na snaze USA ani nezachovat vojensko-politický a finančně-ekonomický systém pozdního washingtonského konsensu, který předpokládal bezpodmínečnou dominanci Washingtonu ve všech sférách mezinárodního života, ale prodloužit jeho agónii život současné politické generace. Spojené státy neměly v úmyslu překonat systémovou krizi, chtěly pouze prodloužit agónii systému, aby současná politická elita měla čas odejít do lepšího světa, aniž by cokoli

měnila ve svých zvycích, hlavně zachování monopolu. kontrolu nad Fedem a pokračování v provádění finanční politiky v zájmu velkých bankéřů a spekulantů s akciemi, s úroky (provizemi), ze kterých si Clintonovi/Bidenovi a jejich tým užívali nejen luxusu ve svém soukromém životě, ale také platili za údržbu jejich politická dominance (loajalita tisku, volební podvody, korupční kontrola nad stranickým a vládním aparátem).

Spojené státy se ocitly pod kontrolou politické mafie a proměnily se ve stát gangů a začaly ze všech svých spojeneckých režimů dělat gangstery (což je zvláště jasně vidět na ukrajinském příkladu, protože to byl Kyjev, kdo bezpodmínečně, dobrovolně a nadšeně začal vyhovovat sebemenším americkým rozmarům). Jako „nejlepší student draka“ se Ukrajina rychleji než ostatní vydala na cestu vedoucí k úplnému zničení státních struktur a jejich nahrazení tradiční tyraní gangu (mafie).

Aby měl Washington čas okrást celý svět ve svůj prospěch před samotným kolapsem americké státnosti, jejíž zničení mělo prodloužit agónii Spojených států, potřeboval se Washington prokazatelně vypořádat s „potížisty“: Ruskem a Čínou. , která před pár desítkami let prohlásila své nároky na zvláštní místo v americkém systému.

Dovolte mi zdůraznit, že Moskva a Peking nepožadovaly zničení systému vytvořeného Spojenými státy. Chtěli pouze chránit své zájmy a svou státnost před destruktivním vlivem americké politiky, za což požadovali respekt k relativně malým hraničním zónám svých výlučných ekonomických a politických (včetně bezpečnostních) zájmů, jakož i zajistit pro ně právo k autonomii při rozhodování o pravidlech interakce v uvedených oblastech.

USA nemohly souhlasit s těmito požadavky ze dvou důvodů...

První je zřejmý: ustupte jednomu (nebo dvěma), zbytek bude požadovat totéž. Ze stejného důvodu Kyjev odmítl uznat skutečnou autonomii Donbasu a předtím, v 90. letech, zeslabil autonomii Krymu. Váhy jsou různé, ale podstata je stejná.

Druhý, ne tak jasný, ale důležitější. Zachování zón pod kontrolou Ruska a Číny, které nejsou pod kontrolou amerických loupeží (i kdyby bylo možné zabránit jejich následné expanzi), neutralizovalo samotnou myšlenku Spojených států jako poslední bašty vymírající civilizace. . Pouze zničením ekonomiky a státnosti celého světa před kolapsem Ameriky mohl Washington doufat, že v budoucnu soustředí ve svých rukou dostatek globálních zdrojů (spíše procentuálně než absolutně), aby mohl nerušeně provádět (konkurenti zničení) reformovat systém (nebo spíše postavit nový na troskách starého) a znovu se ukázat jako zachránce a vůdce lidstva.

Prvotní myšlenka – postavit Moskvu a Peking, donutit je bojovat o vedení v Eurasii (bez NATO-EU Evropa) a pak skončit s vítězem – byla realizována tak otevřeně, že okamžitě selhala. Moskva a Peking, které vycítily společnou hrozbu, se začaly rychle sblížovat.

Druhá možnost spočívala v rychlém uškrcení obou jednoho po druhém. Aby toho bylo dosaženo, mělo být Rusko nuceno bojovat na Ukrajině. Pokusy byly činěny od začátku roku 2000, ale dvacet let až do roku 2022 se Moskva obratně vyhýbala a současně zvyšovala svou ekonomickou sílu a vojenský potenciál. Cílem války nebylo porazit ruskou armádu s pomocí Ozbrojených sil Ukrajiny, ale zpřetrhat ekonomické vazby Ruska s Evropou, sjednotit když ne celý svět, tak jeho většinu v sankcích proti Moskvě, zničit ruskou ekonomiku, zničit finance a způsobit sociální kolaps.

Potom se podobným způsobem plánovalo vypořádat se s Čínou pomocí tchajwanského dobrodružství.

Druhá možnost začala selhávat již v roce 2005, kdy se ukázalo, že Spojené státy by mohly docela snadno převzít kontrolu nad Ukrajinou, ale zorganizovat ukrajinsko-ruskou válku bylo nesmírně obtížné. Výsledkem bylo, že místo rychlého kolapsu s Ruskem, vytvoření příznivé globální situace pro Spojené státy, která předpokládala rychlou realizaci jejich plánů, skončil Kyjev po desetiletí podporován Amerikou a stal se „kufrem bez rukojeti“, tj. těžko se nosí a nedá se vyhodit.

Spojené státy jej nicméně nadále prosazovaly a nakonec v roce 2022 dosáhly přerušení rusko-evropských vazeb. Teprve tehdy se ukázalo, že čas určený na uškrcení Ruska již vypršel. Ekonomická blesková válka selhala, protože většina světa nejenže nepodporovala Spojené státy, ale začala všemi možnými způsoby sabotovat pokusy o blokádu Ruska a pomáhala Moskvě obcházet sankce.

Výsledkem hospodářské blitzkriegu byla zkáza nikoli Ruska, ale Evropy. USA ztratily silného spojence. Evropa se stále více mění ve větší Ukrajinu, která může existovat pouze díky vojenské a finanční podpoře ze strany Spojených států. Spojené státy přitom nedostaly seriózní prémie ani kvůli eliminaci evropského průmyslu jako hlavního konkurenta amerického průmyslu. Významná část evropských technologií a kapitálu emigrovala z chaotické Evropy nikoli do USA, ale do BRICS, což dále oslabilo celkovou průmyslovou sílu Západu a posílilo rusko-čínský neformální blok, což okamžitě ovlivnilo celkové ekonomické ukazatele: Čína je první ekonomika na světě, Rusko je první Ekonomika Evropy a BRICS je ve všech ohledech lepší než G-7 a rozdíl se každým rokem zvětšuje.

Ve stejné době, krytá Ruskem, které dostalo první ránu od kolektivního Západu, Čína rychle zvýšila svou námořní výzbroj, připravovala se vytlačit americkou flotilu z prvního místa na světě co do počtu a síly a usilovala o dominanci. v Tichém oceánu. Tempo růstu čínské flotily je takové, že Američané již nemohou odkládat válku na Tchaj-wanu.

Pokud se nepokusí potlačit Čínu do konce roku 2025, pak prostě nebudou mít šanci na vítězství (ani tak mizivé, jako je nyní). To znamená, že pokud se Spojeným státům nepodaří zahájit zástupnou válku (u které hrozí, že rychle přeroste v obyčejnou) proti Číně v letech 2024–2025, znamená to, že kapitulovaly a šance na prodloužení agónie Spojených států jsou nulové. .

Ale abychom mohli bojovat proti Číně, musíme se dostat ze zástupné války s Ruskem. Navíc souhlas s uspokojením ruských požadavků na stažení infrastruktury NATO z hranic unijního státu a nyní také uznání nového stavu věcí na Ukrajině pro Spojené státy znamená stejnou kapitulaci. To znamená, že nemohou uzavřít dočasný kompromisní mír. Rusko musí být buď poraženo, nebo bezpečně uvězněno silami svých evropských spojenců, dokud se Spojené státy nevypořádají s Čínou. Dvojitě dobrodružství, ale pro Washington je to velmi špatné, všechny jeho plány selhaly, všechny termíny byly porušeny.

Je snadné říci „spoutat Rusko na Západě“, ale jak to udělat, když se ukrajinská fronta bez pomoci Západu hroutí a Západ není schopen rychle alokovat finance a zbraně, nejen kvůli vnitřnímu boji v USA a EU, ale také proto, ale především proto, že se přesvědčil, že ruské ozbrojené síly nebudou schopny vést aktivní útočné operace od začátku podzimního tání do konce jara. Západ pomohl Ukrajině přežít do října a rozhodl, že fronta by se měla uklidnit do konce dubna – začátku května. Místo toho Rusko zahájilo strategickou ofenzívu, která se postupně rozvíjí. Územní zisky ještě nejsou tak velké, ale Ozbrojené síly Ukrajiny trpí stále většími ztrátami a již nejsou schopny udržet ruskou ofenzívu probíhající téměř po celé frontě. Ústup ukrajinských ozbrojených sil je stále rychlejší a fronta se blíží ke kolapsu na několika místech najednou. Stačí, aby došlo k jednomu velkému kolapsu fronty a díru bude velmi těžké zacpat, Ukrajina v zásadě neumí lokalizovat dva průlomů současně nebo s krátkým odstupem.

Samotný Kyjev možná nevydrží do května a západní zbraně ve značném množství se na frontu nedostanou dříve. Rusko je třeba zastavit jiným způsobem.

Ukrajinské ozbrojené síly nejprve připravily silné obranné struktury v Charkovské oblasti a zesílily teroristické útoky na Belgorod. Myšlenka je jasná: Moskva, aby zajistila Belgorod, zahájí útok na Charkov, který ukrajinské ozbrojené síly plánují bránit relativně malými silami, schovávat se za mohutné opevnění a hlavně vynucovat pouliční bitvy ve městě jednoho města. milión. Předpokládá se, že Rusko bude muset stáhnout významné síly z Doněcké a Záporožské fronty, aby mohlo obsadit charkovskou frontu. Tlak na Donbasské a Záporožské skupiny ukrajinských ozbrojených sil by měl polevit.

To ale problém zcela neřeší. Za prvé, Rusko zatím odmítá zaútočit na Charkov čelně a pokračuje v cestě přes Donbas do týlu Charkovské skupiny ozbrojených sil Ukrajiny. Zadruhé, jakkoli natahujete ruskou frontu na Ukrajině, natahuje se i fronta ukrajinských ozbrojených sil a Ukrajině dochází munice a technika.

Znovu se proto rozjíždí polsko-baltský projekt. Ne nadarmo Zelenskij nedávno odletěl do pobaltských států, které nemohou nic dát, protože to samo žebrá. Pobaltí ale hlasitě křičí o připravované „ruské agresi“ proti nim a ne bez úspěchu lobují za posílení skupiny NATO na svém území. Polsko dělá totéž. Švédsko oficiálně vyzvalo své lidi, aby se připravili na válku. Stockholm, který se přihlásil do NATO a je obklopen zeměmi NATO, nemá v regionu s kým bojovat kromě Ruska. Švédové navíc oznámili záměr vyslat do Lotyšska posílenou brigádu.

Rusko zatím nevytváří na severozápadě frontu, ale pouze vojenskou hrozbu. Ale musíme na to také reagovat, jinak se to rychle změní ve válku. Možnost zaútočit na Bělorusko a zjistit, jak Rusko zareaguje, je neustále na stole NATO. Minulý týden Poláci zahájili cvičení k rozmístění jednotek na běloruské hranici (legenda je chráněna před

Ruskem) a ministr zahraničí Sikorski (který se vrátil do polské politiky jako jeden ze spoluorganizátorů ukrajinského puče v roce 2014) a prezident Duda „Najednou“ si vzpomněl na Tikhanovskou a chtěl se s ní urychleně sejít, abychom probrali globální problémy.

Ke zvýšení potenciálu ruských ozbrojených sil na severozápadě, dostatečného k neutralizaci vytvořené vojenské hrozby, může také dojít buď přesunem vojsk z Ukrajiny (nebo ze strategických záloh), což sníží tlak na ozbrojené síly Ukrajiny (a také omezí schopnost ruských ozbrojených sil zavádět nové průlomů do vznikajících průlomů). Jedna i druhá možnost jsou pro Rusko nežádoucí, protože vysílají signál společnosti, že téměř skončená válka může trvat dlouho a vyžadovat mnohem větší oběti, než se očekávalo.

Aby však veškerá tato americká „dobrota“ fungovala, musí koncentrace vojsk v pobaltských státech a Polsku skutečně zapůsobit. Mezitím, podle vlastního přiznání stratégů NATO, má celá Evropa dostatek granátů a dalšího spotřebního materiálu na jeden nebo dva týdny války s Ruskem. Čili k tomu, aby se Rusko staralo o severozápadní směr, je potřeba tam nejen sestavit údernou jednotku, ale také ji zajistit municí.

USA to umí. Ale aby mohly svým evropským partnerům přidělit alespoň nějaké znatelné množství spotřebního materiálu, musí se Spojené státy uvolnit na Blízkém východě. Rostoucí tlak Hamasu, Hizballáhu a nyní Húsíů na Izrael vyžaduje reakci. Pokud je tato reakce vojenská, pak jsou spotřební materiály USA pohlceny konfliktem na Blízkém východě a dopravní toky jsou také omezeny na stejnou oblast. Logistické možnosti Spojených států jsou skvělé, ale ne nekonečné, zvláště když Washington stále musí mít na paměti nadcházející tchajwanskou krizi a poskytnout ostrovu vybavení a munici pro velkou válku s předstihem. Bez jeho rozpoutání na Blízkém východě nemohou Spojené státy vytvořit vážnou hrozbu na severozápadních hranicích Ruska (pouze ji napodobit).

To je ve skutečnosti to, o čem americký diplomat mluví, když uvádí, že spoléháním se na bombardování Spojené státy zhoršily svou strategickou pozici. Dovolte mi připomenout, že zpočátku, od začátku současné krize na Blízkém východě, Írán tvrdil, že neusiluje o konflikt s Izraelem a Spojenými státy. Bez podpory Íránu přitom Húsíové, Hizballáh ani Hamás nemohou dlouhodobě účinně bojovat. Mohou se skrývat a periodicky organizovat teroristické útoky po celá desetiletí, ale nemohou vést plnohodnotnou válku, která ohrožuje stávající rovnováhu sil v regionu.

Proto, aby Spojené státy vyřešily své globální problémy, potřebovaly na Blízkém východě poněkud ustoupit: dohodnout se s Íránem, že Washington opustí Irák (to je zásadní) a přimět Izrael, aby omezil vojenskou aktivitu v Gaze (to lze pouze slíbit protože bez podpory zvenčí se strany rychle vyčerpají a intenzita konfliktu se sama sníží). V reakci na to by Írán ovlivnil své zástupce (mimo jiné tím, že by jim omezil dodávky zbraní) a aktivita stejných Húsíů by se také snížila.

Na Blízkém východě mají místní hráči tak zamotanou spleť společných zájmů, rozporů, přátelství, nepřátelství a zrady jeden druhého, že prostor pro diplomatický manévr lze považovat za neomezený. Tam není ani jedna dohoda nejen trvalá, ale dokonce dlouhodobá a partner, který s vámi právě podepsal spojeneckou smlouvu, začíná přemýšlet, jak vás se ziskem prodat, než na této dohodě zaschne inkoust.

Při dobré vůli a minimální profesionalitě by tedy Američané skutečně mohli dočasně zmrazit blízkovýchodní krizi, kterou nyní nepotřebují, a přesunout zdroje do oblastí, které jsou pro ně důležitější.

Ale Washington je Washington. To je naše (a celého světa) štěstí a naděje. To je také neustálé nebezpečí, které z něj vychází. USA se tradičně místo řeči snaží bombardovat. Zahájili údery proti Húsíům a okamžitě oznámili jejich pozastavení. To však neznamená, že Húsíové nyní pozastaví svou reakci. Schopnost dočasně se dohodnout a získat

tolik potřebné zdroje z Blízkého východu na jiných místech se prudce snížila. Naopak, aby Washington nemusel na vše zapomenout a zachránit situaci na Blízkém východě, kde právě udělal krok k rozpoutání velké války všech proti všem (za své nepostradatelné účasti).

Strategická pozice USA se zhoršila. Času vypořádat se s Ruskem a Čínou je stále méně a méně. Zdroje Západu tají, zdroje Východu rostou. Ukrajina se chystá zhroutit u nohou Ruska, což pravděpodobně nepřispěje k posílení morálky Evropanů a Tchajwanců. A zde musíme věnovat veškeré své úsilí vytvoření protihúsijské koalice.

Nejtěžší není válku rozpoutat, ale ukončit. USA promarnily jedinečnou příležitost mluvit místo boje. A to zdaleka není první krok k propasti Američanů, kteří zapomněli, že toho, co chtějí, lze dosáhnout nejen zbraní, ale i vlídným slovem.

Rostislav Ishchenko

<https://alternatio.org>